

TÁNCOS GROTESZK

Mikor a szelek havat fújnak,
mesebeli torzak előbújnak.
Fekete tuskók, vén bálványok,
keszeg bogáncs- boszorkányok,
terpedt-combú gyökér-ringyók,
kéreg-pikkelyű kövér kígyók,
görcsbe rándult csonkabonkák,
üszög csigolyák, ördögbordák,
szikár szörnyeteg inda-karja
rózsafa derekát hátracsavarja,
pöngét a szél, citerál eszelős táncra
üstökét iszalag széjjelrázza,
kőró-kecskék, torzonborzak,
hóparázson ugrándoznak,
ágbog-csontváz ropja ropogva,
csörgőfa ráver a csörgődobra!
Mind szilajabban, mind feketébben
tánc kavardul a fehérben —
kör közepén, sután-sántán,
varjú vajákol, éhes sámán.

EÖRSI ISTVÁN

ÁBRÁND

... Bár volna egy illatos hetem,
virághalmon hasalni télen,
mannán élni hétszer egy héten
s édesgyökereken,

mint folyót nézni magamat,
vagy mint nemlélet másik nemlét,
míg meg nem szállna a sok emlék,
mint tetemet tarka légycsapat —

félelmes volna az egek
selyem-színpadán összevissza
tologatott néhány kulissza:
a csillagok, a fellegek,

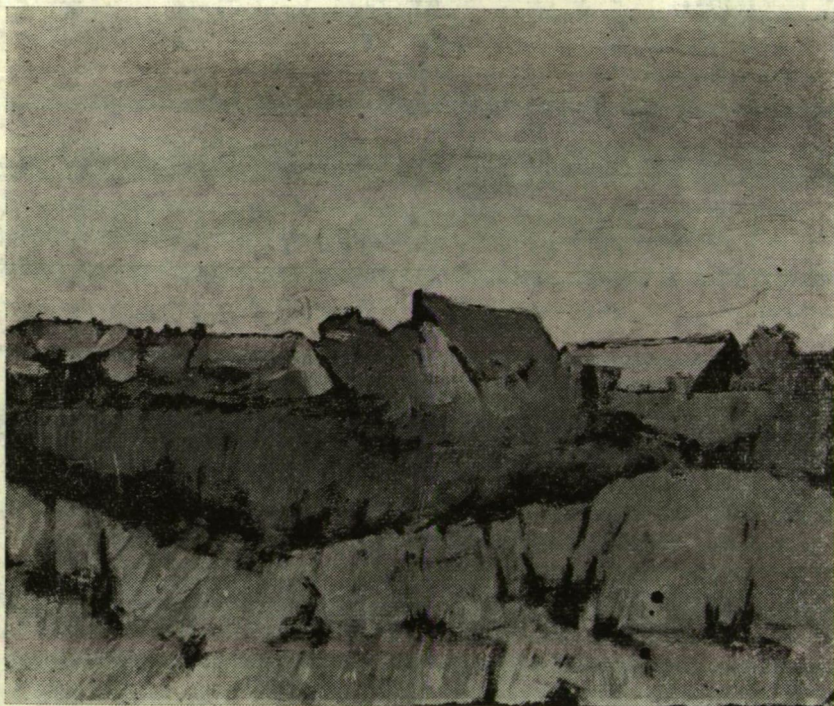
mert mögöttük angyal sirat —
gyásztól borostás az álla,
s én mint dísz a karácsonyfára,
kiakasztanám halottaimat — — —

vagy tán a világ álom helyett
rózsákban róná le adóját,
s én nézném, ahogy a valóság
olajos szirma elperereg.

FOLYÓNÁL

Ha csak egy pillanatra
elakadna,
nem befagyva,
hanem oly eleven
derűvel,
ahogy most a kezem
résein átcsurog,
vagy szemléletemen kifog,
mert egyre folyik s el sose fogy,
ha csak egy pillanatra
elakadna,
leüledne a hordalék,
növényét, halát villogtatva
kitárulna a lét —

arcomat is úgy szemlélhetném rajta,
mint akvárium üvegét.

Vlasics Károly: Kertek alatt